

[Ib Christensen]

»Agtter ministeren at tage initiativ til at sikre danske stålørersproducenter mulighed for at købe stål til verdensmarkedspriser?«
(Spm. nr. 839).

Begrundelse.

Ifølge dagbladet Børsen (5. juni 1978) er der opstået konkurrenceforvridning til fordel for stålværksejede stålørersproducenter, idet mindsteprisordningerne for stål ikke omfatter stålører, der dumpes af de pågældende producenter.

Danske stålørersproducenter rammes herved, hvilket tillige indebærer en risiko for betydelig reduktion i arbejdsstyrken. Det må derfor synes rimeligt, at de pågældende producenter sikres ligelige konkurrencevilkår ved at få tilladelse til – ligesom skibsværfterne – at erhverve ret til at købe stål til verdensmarkedspriserne.

Besvarelse (19/6 78):

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Udenlandske producenter har kunnet tilbyde stålører til lave priser, som efter det oplyste nærmer sig værdien af det stål, som medgår til rørens produktion.

De danske virksomheder mærker specielt konkurrencen fra stålørersproducenter i EF, som har forretningsmæssig tilknytning til stålværker i EF. Også stålørersproducenter uden for EF nyder konkurrencemæssige fordele i forhold til danske virksomheder, fordi der ikke er fastsat mindstepriser for videreforarbejdede varer af stål, som importeres i EF.

De danske myndigheder drøfter for tiden stålørersproducenternes problemer med EF-Kommissionen, og der er taget skridt til at arrangere et møde mellem de pågældende danske stålørersproducenter og EF-Kommissionen med henblik på at finde en løsning. Problemet bør efter regeringens mening ikke løses ved at indføre mindstepriser for stålører i EF, bl. a. fordi dette kunne medføre krav om inddragelse af andre forarbejdede produkter under et minsteprissystem. Dette er ikke i dansk interesse, idet en sådan udstrækning kunne bidrage til at give EFs stålarrangement en mere permanent karakter.

Til *justitsministeren (8/6 78)* af:

Voigt (FP):

»Vil ministeren gå aktivt ind i sagen omkring gårdbranden i Brydegård på Fyn tirsdag den 6. juni 1978, hvor en kommunal brandvogn var på stedet før Falcks Redningskorps, men ikke trådte i aktion?«
(Spm. nr. 840).

Begrundelse.

Et af de forslag, som de øvrige partier i folkettinget har kaldt tidsspilde og unødvendige, er et forslag fra fremskridtpartiet om hurtig hjælp til mennesker i nød og hurtig hjælp til dyr og værdier, som er i fare for ødelæggelse. Et forslag, der gik ud på, at det nærmeste redningskorps altid rykker ud, uanset om det er kommunalt, privat, eller det er civilforsvaret. Fremskridtpartiets forslag havde det sigte, at det altid skulle være alarmeringscentralens opgave at sende det nærmeste redningskøretøj til hjælp, uanset hvad det kalder sig. De nuværende forhold er og bliver uantagelige, idet der landet over hver dag opstår situationer, hvor enten civilforsvaret eller private redningskorps ikke må rykke ud til hjælp, selv om de kan være på ulykkesstedet mange minutter før det kommunale redningskorps. Det omvendte kan også være tilfældet. Situationen opstod netop ved den omtalte gårdbrand i Brydegård, hvor spørgeren selv var på stedet og fulgte hele hændelsesforløbet. Jeg skal atter en gang, som fremskridtpartiet gjorde opmærksom på i lovforslaget, sige til ministeren, at sekunder ofte er afgørende for en vellykket redningsaktion, f. eks. kan et menneske med hjertestop kun overleve, hvis hjælpen er fremme inden for få minutter. I en brændende bygning, hvor mennesker ligger og er bevidstløse af røgforgiftning, drejer det sig også om få minutter, hvis de skal overleve, og hvad med dyr og store værdifulde bygninger og varelagre? Hvorfor skal vi dog opretholde en sådan tåbelig ordning?

Ministeren bedes med baggrund i Brydegårdsagen tage sin holdning til dette spørgsmål op til en fornyet overvejelse.

Besvarelse (23/6 78):

Justitsministeren (Erling Jensen):

Som øverste tilsynsmyndighed for landets brandvæsen er justitsministeriet klart interes-